

Doi câini

Alecu Donici

Un câine, de pe neam dulău,
Prielnic, credincios către stăpânul său,
Odată au văzut
Pe vechiul cunoscut,
Juju, cățel tărcat,

Ce din ogradă an în curte s-au luat
Și carele acum la o fereastră-n casă,
Șezând pe un covor de cele mai frumoase,

Afară mândru se uita.
- Jujucă: ce mai faci mata?

Întreabă câinele, din coadă dând încet.
(Acesta între câini e semnul de respect.)
- Îți mulțumesc, mon cher! răspunse lui Juju.
Sunt bine. Dorm, mănânc, alerg, mă hârjonesc
Și pe saltele moi când vreau mă tăvălesc.

Dar spune-mi: ce faci tu?
- Eu sunt ca purure. Rabd foame, ploaie, ger,
Păzind ograda la boier;
Dorm lângă poartă, sau cu caii,

Și de la bucătari ades mănânc bătaie.

Ba ieri și un fecior trei lovituri mi-au tras,
Pentru că n-am lătrat la vreme și la ceas.

Dar tu, Juju, cu ce-ntâmplare
Ai căpătat favor asupra-ți așa mare?
Ce slujbă la stăpân în faptă împlinești?
Fiind atât de mic, în ce te bizuiești?
- Eu! au răspuns Juju. Mă mir de întrebare!
Eu fac apporte și joc ca omul în picioare!

Din oameni iarăși sunt la soartă în favor,
Pentru că-n două labe știu a-umbla ușor

Și fac apporte
Când pot.